

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

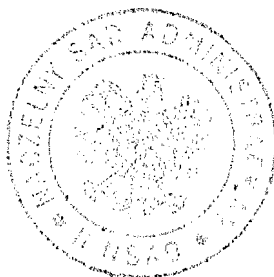
Dnia 2 kwietnia 2009 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia NSA Wojciech Chróścielewski
Sędziowie {	sędzia NSA Krystyna Borkowska
	sędzia del WSA Mariola Kowalska (spr.)
Protokolant	Agnieszka Kuberska

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2009 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skargi kasacyjnej Polkomtel S.A.
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie
z dnia 24 września 2007 r. sygn. akt II SA/Kr 667/07
w sprawie ze skargi Leszka Kowalskiego
na decyzję Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Krakowie
z dnia 3 kwietnia 2007 r. nr WOA.JSUL.7144-03-8-06
w przedmiocie odmowy wydania nakazu rozbiórki

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z 24 września 2007r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w sprawie sygn.akt II SA/Kr 667/07, po rozpoznaniu sprawy ze skargi Leszka Kowalskiego na decyzję Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Krakowie z dnia 3 kwietnia 2007r. nr WOA.JSUL.7144-03-8-06 w przedmiocie odmowy wydania nakazu rozbiórki, uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję organu I instancji.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd pierwszej instancji wskazał, iż decyzją z 25 sierpnia 2006r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego nie uwzględnił wniosku Leszka Kowalskiego i odmówił wydania inwestorowi Polkomtel S.A. decyzji nakazującej rozbiórkę nielegalnej stacji bazowej PLUS GSM zlokalizowanej na kominie ceglany w Płazie. Organ podniósł, iż inwestor 21 stycznia 2002r. dokonał zgłoszenia budowy stacji bazowej telefonii komórkowej i w ciągu 30 dni od daty zgłoszenia nie został wniesiony sprzeciw. Podstawę prawną decyzji organu I instancji stanowił art. 49b ust. 1, art. 54, art. 80 ust. 12 pkt 1, art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (t.jedn. Dz.U. z 2007, Nr 106, poz. 2016 z późn.zm.).

Po rozpoznaniu odwołania Leszka Kowalskiego, Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z 3 kwietnia 2007r. uchylił zaskarżoną decyzję w całości i na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego odmówił wydania inwestorowi nakazu rozbiórki nielegalnej stacji bazowej PLUS GSM.

W uzasadnieniu tej decyzji podniesiono, że organ I instancji dokonał nieprawidłowej kwalifikacji prawnej sprawy, ponieważ stacja bazowa nie jest obiektem budowlanym. Organ ten wskazał, iż stacja telefonii komórkowej stanowi urządzenie budowlane, a inwestor dokonał zgłoszenia w trybie art. 30 ust. 1 pkt 2 lit. b Prawa budowlanego i na to zgłoszenie nie wniesiono sprzeciwu.

Na powyższą decyzję Leszek Kowalski złożył skargę do sądu administracyjnego podnosząc, iż dla dokonania montażu stacji bazowej telefonii komórkowej w 2002 roku konieczne było uzyskanie pozwolenia na budowę oraz uprzednie przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny oddziaływania inwestycji na środowisko.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie uwzględnił skargę. Sąd uznał, iż organy administracji naruszyły przepisy prawa materialnego w stopniu uzasadniającym uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji organu I instancji. Sąd

nie podzielił stanowiska zajętego przez organy administracji co do braku wymogu uzyskania pozwolenia na budowę w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji. W uzasadnieniu podkreślono, iż zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 9 i art. 30 ust. 1 pkt 2 lit. b Prawa budowlanego w brzmieniu obowiązującym w 2002r. instalowanie urządzeń na obiektach budowlanych nie wymagało uprzedniego uzyskiwania pozwolenia na budowę, z wyjątkiem wykonywania robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych o wysokości powyżej 3 metrów. Niewątpliwie, jak wskazał Sąd w uzasadnieniu wyroku, urządzenia radiokomunikacyjne stacji telefonii komórkowej stanowiły w znaczeniu funkcjonalnym urządzenia instalowane (montowane) na obiekcie budowlanym. Nie były to urządzenia budowlane związane z obiektem budowlanym, ponieważ urządzenia radiokomunikacyjne stacji telefonii komórkowej nie zapewniają możliwości użytkowania komina zgodnie z jego przeznaczeniem. Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż urządzenia radiokomunikacyjne stacji telefonii komórkowej, jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, powodowały zmianę sposobu zagospodarowania terenu, co rodziło obowiązek ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu i jednocześnie wymagało wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, gdyż tylko w ramach tych procedur możliwe było przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z przepisami ustawy - Prawo ochrony środowiska.

Przepisy art. 29 ust. 2 pkt 9, art. 30 ust. 1 pkt 2 lit. b Prawa budowlanego (w brzmieniu obowiązującym przed 11 lipca 2003r.) nie mogły, zdaniem Sądu I instancji, mieć zastosowania do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy - Prawo ochrony środowiska. Tym samym nie mógł mieć zastosowania w tym przypadku przepis art. 30 ust. 3 pkt 2 Prawa budowlanego, ponieważ przepis ten odnosi się do inwestycji „ objętych obowiązkiem zgłoszenia”.

Jeżeli zatem inwestor dokonał zgłoszenia inwestycji, której realizacja wymagała uzyskania pozwolenia na budowę, to tak dokonane zgłoszenie nie „legalizowało” danej inwestycji.

Skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego od powyższego wyroku wywiódł inwestor Polkomtel S.A., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i utrzymanie w mocy decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Krakowie.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię, tj. nieuwzględnienie przepisu art. 30 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy Prawo budowlane w wersji obowiązującej w 2002 roku.

W uzasadnieniu zarzutów skargi kasacyjnej skarżący podniósł, iż w przedmiotowym przypadku stacja bazowa była zlokalizowana na istniejącym obiekcie budowlanym, a więc przeprowadzenie robót budowlanych polegających na montażu urządzeń zostało zgłoszone w trybie art. 30 ust. 2 lit. b ustawy Prawo budowlane.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc z urzędu pod uwagę jedynie nieważność postępowania sądowego. Związanie Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawami skargi kasacyjnej oznacza konieczność wskazania w skardze kasacyjnej konkretnych przepisów prawa, którym - w ocenie wnoszącego skargę kasacyjną - uchybił Sąd, wyjaśnienia sposobu ich naruszenia, to znaczy podania na czym polega ich błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie. W przypadku zaś zgłoszenia zarzutu naruszenia prawa procesowego - dodatkowo wskazania, że wytknięte uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny nie stwierdził aby w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki nieważności postępowania, wymienione w art. 183 § 2 p.p.s.a.

W tej sytuacji kontrola Sądu może polegać jedynie na zbadaniu zasadności zarzutów zawartych w skardze kasacyjnej. Ograniczyły się one do zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 30 ust. 1 pkt 2 lit. b Prawa budowlanego.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażony w zaskarżonym wyroku Sądu I instancji pogląd, iż w 2002r. inwestycja polegająca na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej zlokalizowanej na obiekcie budowlanym wymagała uzyskania uprzednio pozwolenia na budowę, zasługuje na akceptację. Trafnie podniósł Sąd I instancji, że stacje bazowe telefonii komórkowej, zgodnie z brzmieniem paragrafu 2 pkt 8 lit. k/ rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie określenia

rodzajów inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska (...) były zaliczane do inwestycji mogących pogorszyć stan środowiska. Od daty wejścia w życie ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o dostępie do informacji o środowisku i jego ochronie oraz ocenach oddziaływania na środowisko, tj. od dnia 1 stycznia 2001 r. inwestycje te wymagały przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny ich oddziaływania na środowisko. Postępowanie w sprawach oceny oddziaływania na środowisko planowych inwestycji przeprowadzone jest w ramach postępowania zakończonego wydaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu i decyzji pozwalającej na budowę (art. 46 ust. 3 i art. 48 ust. 1 Prawa ochrony środowiska).

Przepisem, który z kolei określał kiedy decyzja ustalająca warunki zabudowy i zagospodarowania terenu powinna być wydana był przepis art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym. W ustępie 1 wprowadzał on zasadę, że "każda zmiana zagospodarowania terenu polegająca w szczególności na wykonaniu, odbudowie, rozbudowie i nadbudowie obiektu budowlanego wymaga warunków zabudowy i zagospodarowania terenu".

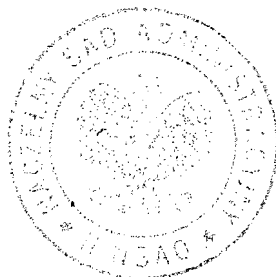
Powyższe okoliczności wskazują, iż przedmiotowa inwestycja z uwagi na jej charakter i możliwość znaczącego oddziaływania na środowisko będzie powodowała zmianę sposobu zagospodarowania terenu, co czyni koniecznym ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu w rozumieniu art. 39 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (por. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, pod red. Z. Niewiadomskiego, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2004, s. 376-383).

Jak wynika z powyższej analizy obowiązujących w 2002r. przepisów prawnych, wykonanie robót budowlanych polegających na instalacji stacji bazowej telefonii komórkowej wymagało wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, co wynikało z kolei z przepisów odrębnych. Wbrew zatem zarzutom skargi kasacyjnej przepis art. 30 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego nie mógł mieć zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż nie dotyczył on instalowania urządzeń mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a do takich należą stacje bazowe telefonii komórkowej. Z tego też powodu zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 30 ust. 1 pkt 2 lit. b Prawa budowlanego należało uznać za całkowicie chybiony.

Z tego też powodu zgodzić się należy z oceną wyrażoną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku, iż organy nadzoru budowlanego naruszyły prawo materialne,

w szczególności art. 51 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, w takim stopniu, który nakazywał Sądowi wyeliminowanie kontrolowanych decyzji z obrotu prawnego.

W tym stanie rzeczy skargę kasacyjną jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw na podstawie art. 184 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002r., Nr 153, poz. 1270 z późn.zm.) należało oddalić.

A handwritten signature in black ink, appearing to be "K. K.", is located to the right of the seal.